

Det er nok værd at huske på, at indtil sidste år regerede den borgerlig-liberale regering på grundlag af en 2010-plan forfattet af fru Marianne Jelved og hr. Mogens Lykketoft. Gennem flere år udskød regeringen at lancere sin 2015-plan. Man fornemmede en vis portion håb om, at der ville blive lagt op til at gennemføre gode, liberale skattereformer og vigtige reduktioner i de offentlige udgifter, og at det var derfor, man ventede. Men ak, da planen endelig kom, blev skattelettelserne nærmest afløst, og den vigtigste tidsel i skattebedet, topskatten, blev hårdt og kontant fjernet af Dansk Folkeparti, mens den nu forhenværende konservative leder hr. Bendt Bendtsen forsøgte at finde en grimasse, der kunne passe.

Undervejs i processen var regeringen simpelt hen blevet grebet af velfærdsiver og lovede hele råderummet til og med 2015 væk op til valget sidste år. Reelt bedømt er der ikke noget råderum tilbage til så meget som en kop vand mere i den offentlige sektor i årene, der kommer, hvis målsætningen skal holdes. Det er den rå sandhed, som man kan høre, når man lægger øre til vismænd, til bankøkonomer og andre med forstand på den økonomiske holdbarhed.

Så en afbalanceret økonomisk politik må nødvendigvis og naturligvis indebære, at man sætter væksten i de offentlige udgifter i bero, indtil væksten i det private stiger så meget, at der igen bliver råd til en afbalanceret vækst i det offentlige, hvis det er det, man vil. Sådant en finanslov vil vi meget gerne hjælpe regeringen med at skru sammen.

Hvis man skal sige det direkte, er regeringen 7 år foran, når det drejer sig om at bruge penge, og den er 7 år bagud, når det drejer sig om skattelettelser. Der er helt tydeligt brug for en liberal pudseklud til de briller, som regeringen ser samfundsudviklingen igennem. Lige nu er udsynet sløret af, hvad man kunne kalde den socialdemokratiske velfærdståge, som regeringen med fuldt overlæg har anbragt sig selv i.

Kl. 16:54

Det andet hovedpunkt, jeg trak frem i indledningen, var, at den strukturpolitiske indsats med sigte på at øge vækstpotentialet, som finansministeren skriver, skal forstærkes. Finansministeren ved udmærket, at tvungen opsparring ikke giver vækst, tværtimod. Han ved også godt, at uden vækst ingen velstand og på sigt ingen velfærd. Når væksten svigter, når vi skal opleve et årti med lavvækst, så er resultatet klart nok, så svigter vores velstand også, og så kan vi ikke

leve op til de enorme forventninger, som befolkningen har fået.

Finansministeren er en klog mand. Han ved også godt, at vejen til økonomisk vækst går gennem større arbejdsudbud. Ingen hænder, ingen kage. Når den viden er til stede, og når man sidder på magten, har man så ikke pligt til at gøre det nødvendige? Jo, skulle jeg mene.

Regeringens finanslovsforslag indeholder desværre ikke tiltag, der bare tilnærmelsesvis fjerner de barrierer, som staten har bygget op, og som forhindrer folk i at holde sig i et aktivt liv på arbejdsmarkedet. Det væsentlige bidrag – det allervæsentligste bidrag – ville være en sænkning af marginalbeskatningen. Liberal Alliance har foreslået en maks. skat på 40 pct., men vi har også prøvet at være meget konkrete i forhold til årets finanslov og har foreslået, at vi fjerner topskatten for 400.000 skatteydere allerede fra næste år. Det tilbud synes jeg at regeringen skulle overveje seriøst. Det kan ikke være foreneligt med liberal skattepolitik, at en million skatteydere skal belastes af en topskat på 21 pct., som i den grad virker demotiverende.

Et andet meget væsentligt bidrag til at øge vækstpotentialet ville være at stoppe tilgangen til efterlønnen. Det er måske drastisk, men ikke mere indgribende, end det vil opleves, når regningen for at lade raske og rørige mennesker blive forsørget på det offentliges regning om føje år skal betales med mindre velfærd. Det er simpelt hen ikke fair, at man prioriterer midler, penge, til folk, som godt kan arbejde, og reelt set tager pengene fra folk, som er i nød. Det er både moralsk forkert og økonomisk uforvarsomt kun at ville forholde sig til en politisk aftale frem for at bekymre sig om samfundets fremtid.

Jeg ved godt, at politiske aftaler skal holdes i dette Ting, men det må være rimeligt, at man tillader sig bare at hæve stemmen en lille smule og annoncere, at det kunne være interessant at diskutere det her emne også. Sådant virker det ikke, når man ser på den reaktion, der har været fra regeringens side. Man har lukket ned, inden vi overhovedet har fået startet diskussionen. Her skylder regeringen at tage et ansvar og gå forrest. Det kan ikke være rigtigt, at en liberal finansministers ambition er at ligge i læ af LO-formand Harald Børsting. Så er vi altså kommet for langt ud.

For det tredje burde man forkorte dagpengeperioden – det er et oplagt sted at sætte ind – og lade os tage den gevinst med. Alle med forstand på de ting siger, at vækstpotentialet i dansk øko-